

Τότε είναι που γίνομαι κίτρινη σαν το
λεμόνι από τη **ΖΗΛΙΑ**. Αλλά είναι εντάξει
αυτό που νιώθω. Η ξινίλα του λεμονιού
φεύγει αμέσως μόλις η μαμά μου πει:

«Αμαλία, έλα να διαβάσουμε το
αγαπημένο σου παραμύθι» ή

«Μικρή μου σεφ, ήρθε η ώρα να με
βοηθήσεις να φτιάξουμε μπισκοτάκια».

Το κίτρινο χρώμα εξαφανίζεται όταν
βρίσκομαι πάνω στους ώμους του
μπαμπά, που γίνεται ιππότης και σώζει την
πριγκίπισσα Αμαλία από το βασίλειο του
ξινισμένου πρίγκιπα Λεμόνη.

Εδώ και η Ναταλία, η καλύτερή μου φίλη

Η Ναταλία δεν ακούει καλά. Και ο τρόπος που μιλάει είναι διαφορετικός. Γεννήθηκε έτσι. Κάθε φορά που κάποιος από τους συμμαθητές μας τολμάει να την κοροϊδέψει, εγώ σαν λιοντάρι την υπερασπίζομαι.

Η δασκάλα μου λέει ότι θέλει πολύ **ΘΑΡΡΟΣ** για να τα βάλω με όσους κάνουν τους έξυπνους και πληγώνουν τους άλλους. Και τότε είναι που σαν παγόني φουσκώνω από την **ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ** μου.

Τι σας έλεγα; Νιώθω σαν λιοντάρι και σαν παγόني την ίδια στιγμή!

Όλοι οι άνθρωποι κάποια στιγμή αισθάνονται στεναχώρια. Δεν κρατάει όμως για πάντα. Έρχεται εκείνη η στιγμή που σου συμβαίνει κάτι πολύ ευχάριστο και σε κάνει να χοροπηδάς σαν λαγός από τη **ΧΑΡΑ** σου.

Όπως εγώ, όταν η μαμά και ο μπαμπάς μου ανακοίνωσαν ότι θα πάμε το Σαββατοκύριακο στο χωριό, στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς.